

naar der kommer for stor Modstrid imellem, hvad Befolkningen anser for at være rigtig, og hvad Juristerne konstruerer som Lovens Mening.

Pürschel: Den Lov, som vi i Dag behandler, er en af de mange vigtige Love, som er fremsat i denne Samling. Jeg nævner Valgloven, Jordloven, Aktieselskabsloven, Forsikringsloven, Bankloven, Lille Bælts Broen, Loven om Ægteskabets Retsvirkninger — for at tage nogle af de betydeligste —, og dette er foretaget af en Regering, som har sat sig til Maal at formindske Lovgiveriet her i Landet, ikke at gøre det hurtigere, mere omfangsrigt end i og for sig naturligt og nødvendigt. Vi har altid ønsket et moderat Tempo i Lovgivningsarbejdet, og vi har ofte krævet det. Dette er sket paa et Tidspunkt, hvor alle ønsker at spare, og det er sket i den sidste Samling før Valget. Hvis alle disse Lovforslag bliver til Lov i denne Samling, kan man i Sandhed sige, at vi staar overfor en næsten ængstende Frugtbarhed i dansk Lovgivningsvirksomhed. Her er en Lejlighed til at glæde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg — som jo desværre ikke er her i Dag — ved at citere et gammelt bibelsk Ord: Det gode, jeg vil, det gør jeg ikke, det onde, jeg ikke vil, det gør jeg. Vi vilde fra vor Side have fundet det naturligere, om man i denne Samling havde koncentreret Kræfterne om det, som er det ene fornødne: Vore Finanser, vore Erhverv, vor Økonomi. Det økonomiske Liv er som et stormpisket Hav. I Øjeblikket er Vinden os ganske gunstig. Men det er, fordi vi er faldet af paa Kursen. Hvis vi tager ret Kurs mod det, der er og bør være vort Maal, vil vi atter møde Modvinden. Vi har altid ønsket det, vi har ofte sagt det, at vi gerne saa et fastere Tag i Rattet, at man skærpede Skøderne, gik noget nærmere til Vinden. Det vil give en strengere Sejlads, men det vil bringe os nærmere til den rette Kurs, men man har jo ønsket det anderledes, og derfor drøfter vi nu alle disse Love, af hvilke mange kan være gode, interessante og betydningsfulde, men af hvilke flere maa siges ingeniunde at være uopsættelig nødvendige.

Lovforslaget her tilsigter at være, hvad man kunde kalde en „foreløbig endelig“ Revision. Atter og atter har vi i de sidste Aar staaet overfor Forslag om Ændringer af Retsplejeloven, en aarlig tilbagevendende Begivenhed, nu skal det være forbi, og derfor ønsker man at faa en Bemyndigelse til at optrykke Loven. Nu skal jeg erkende, at

hvis en saadan Optrykning finder Sted paa rette Maade, er det en Ting, som er af stor Værdi for Praktikere, men det drejer sig om en stor betydningsfuld Lov, hvis Optrykning er et stort Arbejde, om det skal gøres paa rette Maade, og en stor Bekostning, og Optrykningen bør derfor kun ske, hvis de reelle og de formelle Betingelser er i Orden. De reelle Betingelser maa være disse, at der er Udsigt til fremtidig Ro i det væsentlige i alt Fald i en Aarrække paa dette Lovgivningsomraade. Det forekommer mig meget tvivlsomt, om man kan sige, at Udsigterne er saadanne. Allerede Motiverne i Bemærkningerne, Spalte 2, forudsætter jo nye Overvejelser og nye Ændringer, det er altsaa allerede for Motivernes Forfatter tvivlsomt, om de reelle Betingelser, som jeg omtalte før, er til Stede. Og det formelle Spørgsmaal er dette: Har der fundet en saa omhyggelig Revision Sted i Ministeriet, at Optrykningen kan ske paa en forsvarlig Maade?

Dette Spørgsmaal om Optrykningen af Loven rummer nemlig et Principspørgsmaal, som for nylig har været diskuteret i „Ugeskrift for Retsvæsen“ af Professor Henry Ussing og Fuldmægtig Sand fra Indenrigsministeriet i Anledning af en Optrykning af Huslejeloven, som nylig er sket. Der har Professor Ussing opstillet den Sætning, at Optrykningen bør være en nøjagtig Gengivelse af Loven, medmindre særlig Hjemmel til anden Fremgangsmaade foreligger. Dette, tror jeg, er et selvfølgeligt Krav for en jævn og almindelig Tankegang, i alt Fald er det det for min, men det synes ikke at være det for en i Indenrigsministeriet trænet Hjerne, og det er maaske ikke helt tilfældigt, at det netop er en Mand fra Indenrigsministeriet, hvis Cirkulærepolitik undertiden har vakt berettiget Forbavelse ude over Landet, der tager til Orde for den Opfattelse, som han gør gældende. Han hævder, at Ministeriet har Ret til at bearbejde og omarbejde Lovene, saaledes at der kommer et smukt og harmonisk Hele ud deraf, og han har betegnet den Opfattelse, der er Professor Ussings, som en pedantisk Opfattelse, og dette at søge en Bemyndigelse til blot at optrykke Lovene, uden at Ministeriet skulde have Ret til at foretage de fornødne Ændringer, har han betragtet som en nærmest komisk Historie. Jeg maa se noget anderledes paa det; jeg maa hævde, at ønsker man i Ministeriet at optrykke en Lov, maa det dertil sigtende Revisionsarbejde, som jo skal foretages, foretages, forinden man forelægger Loven for Rigsdagen og forlanger Bemyndigelse til Optryk-